

Η μνήμη του Οσίου Πορφυρίου στη Βέροια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το διήμερο 1 και 2 Δεκεμβρίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η μνήμη του Οσίου Πορφυρίου του Κausοκαλυβίτου.

Την παραμονή της εορτής το απόγευμα στο κατάμεστο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ναούσης, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων ανέπτυξε το θέμα: « **Όσιος Πορφύριος ο Μέγας**» στο πλαίσιο της σειράς ομιλιών πνευματικού ενδιαφέροντος με τίτλο «Επισκοπικός Λόγος». Η επόμενη συνάντηση θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 15 Δεκεμβρίου.

Ανήμερα της εορτής το πρωί ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αλεξανδρείας όπου και υπάρχει παρεκκλήσιο προς τιμή του νεοφανούς Αγίου.

Κατά την διάρκεια της ομιλίας και της Θείας Λειτουργίας, τέθηκε σε προσκύνηση φιαλίδιο με αίμα του Οσίου Πορφυρίου, το οποίο δωρίστηκε στην Ιερά Μητρόπολή μας από πνευματικό τέκνο του Οσίου.

© Kosmas Karagiannis-IMBNK

Ακολουθεί η ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμωνος.

«Καί οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐ-τῷ ἵνα σιωπήσῃ».

Πλησίαζε πρὸς τὴν Ἱερὴν ὁ Χριστός καὶ στήν πορεία του συνά-ντη-σε ἕναν τυφλό, ὁ ὁποῖος κα-θισμένος στήν ἄ-κρη τοῦ δρόμου ζη-τοῦσε τὴ βοήθεια τῶν διερχο-μένων γιὰ νὰ ἐξασφαλίσαι τὰ πρὸς τό ζῆν.

Ἕνας ταλαίπωρος ἄνθρωπος, πού εἶχε στερηθεῖ μία ἀπό τίς βα-σικές αἰ-σθή-σεις, τὴν ὄραση, ἦταν. Δέν μποροῦσε νὰ δεῖ τί συμβαίνει, δέν μποροῦσε νὰ δεῖ ποιός περ-νοῦ-σε δίπλα του. Ἄκουσε ὅμως τόν θό-ρυ--βο τοῦ πλήθους πού συ-νό-δευε τόν Χριστό καὶ ρωτᾷ τί γί-νε-ται καὶ σέ τί ὀφείλεται ἡ ὄχλο-βοή. Κά-ποι-ος τοῦ εἶπε ὅτι περνᾷ ὁ Ἰη-σοῦς ὁ Ναζωραῖος, καὶ ἐκεῖνος, ἂν καὶ δέν βλέπει, ἀντιλαμβάνεται τὴν παρουσία του. Μὲ τὴ φωνή του προσπαθεῖ νὰ ἀκουσθεῖ πιό δυ-νατά ἀπὸ τόν ὄχλο: «Ἰησοῦ, υἱέ Δαβίδ, ἐλέησόν με». Ζητᾷ τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ ξέρει τί ἀκριβῶς περιμένει.

Ἡ κραυγή ὅμως τῆς πίστεώς του, πού προ-σπαθεῖ νά φθάσει μέχρι τόν Χρι-στό, ἔνοχλεῖ κάποιους. Γι' αὐτό καί τόν ἐπιπλήττουν καί τόν ἐπιτι-μοῦν. Τοῦ λένε νά σιωπήσει καί νά μή φω-νάζει. Ἀλλά ἐκεῖνος φωνάζει πιό δυνατά, ἀδιαφορώ-ντας ἐάν ὀρι-σμένοι ἔνοχλοῦνται. Φωνάζει καί συγχρόνως ὁμολογεῖ τόν Χρι-στό ὡς Υἱό τοῦ Δαβίδ, ὡς τόν ἀνα-μενόμενο Μεσσία τοῦ κό-σμου.

«Καί οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐ-τῷ ἵνα σιωπήσῃ».

Δέν εἶναι ἡ μοναδική φορά πού κά-ποιοι ἐπιχειροῦν νά ἐπέμβουν στή σχέση ενός ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Δέν εἶναι ἡ μοναδική φορά πού κάποιοι προσπαθοῦν νά κά-νουν ἕναν ἄνθρωπο πού μιᾷ γιά τόν Χριστό καί ὁμολογεῖ τήν πίστη του σέ αὐτόν νά σιωπήσει. Δέν εἶ-ναι ἡ μοναδική φορά πού κά-ποιοι ἄνθρωποι ἐπιπλήττουν ἕναν συνάν-θρωπό τους καί τοῦ ζητοῦν νά παύσει νά ἐπικαλεῖται καί νά ὁμολογεῖ τόν Χριστό, γιατί ἡ πίστη τους τούς ἔνοχλεῖ καί ἐλέγχει τή συνείδησή τους, γιατί εἶναι ἀντί-θε-τη μέ τήν δική τους ἰδεολογία καί πίστη, γιατί φοβοῦνται τή δύ-ναμή της, γιατί φοβοῦνται μήπως ἡ ὁμο--λογία τους ὁδηγήσει καί ἄλ-λους κοντά στόν Χριστό.

Ὅμως ἡ φωνή ὅσων πιστεύουν στόν Χριστό καί ζη-τοῦν τό ἔλεος του γιά τόν ἑαυτό τους καί γιά τόν κόσμο, ὅσων ὁμολογοῦν τήν πίστη τους καί δίδουν τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τή ζωή τους, ἀκού-εται, ὅσοδήποτε καί ἂν κά-ποιοι προσπαθοῦν νά τούς κάνουν νά σιωπήσουν, νά τούς κάνουν νά σιγήσουν ἢ νά σκεπάσουν τή φω-νή τους μέ τούς θορύβους τοῦ κό-σμου καί νά συ-σκο-τίσουν τή λάμ-ψη τῆς ζωῆς τους μέ τήν ἐπιφυλα-κτικότητα καί τήν ἀδιαφορία τους.

Συνεχίζει νά ἀκούεται, γιατί τί-ποτε δέν μπορεῖ νά νικήσει τήν ἰσχὺ τῆς πίστεως, τίποτε δέν μπο-ρεῖ νά καλύψει τήν αἴγλη τῆς ἀγι-ό-τητος, τίποτε δέν μπορεῖ νά ἐξα-φα-νίσει τή δύναμη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία σέ κάθε ἐποχή ἀναδεικνύει ἁγίους καί ἐπιτελεῖ θαύματα, ὥστε νά ἐνισχύει τήν πί-στη μας καί νά παρηγορήσει τίς ψυχές μας.

Καί ἕνας τέτοιος ἅγιος, ἕνας μέ-γας ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἕνας ἅγιος τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι καί ὁ ἐορταζόμενος σήμερα ὁσιος Πορ-φύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, τόν ὁποῖο ἰδιαιτέ-ρως τιμᾶτε, καί τι-μοῦ-με ὅλοι, ἐδῶ στόν ναό τῆς Πα-ναγίας, μέ τό παρεκκλήσιο τό ὁ-ποῖο πρό ἐτῶν τοῦ ἀφιερώσαμε.

Καί εἶναι μέγας ὁ ἅγιος Πορ-φύ-ριος, γιατί μέ τήν ἀπόλυτη ὑπακοή του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀξιώ-θηκε ἀπό τά νεανικά του χρόνια πολ-λῶν καί μεγάλων χαρισμάτων ἀπό τόν Θεό. Ἄν καί ἦταν ἕνας ἀπλός καί ταπεινός ἱερομόναχος, ἕνας ἄνθρωπος ἀσθενής στή φύση καί χωρίς κοσμική μόρφωση καί παιδεία, ἔλαμπε καί ἀκτινοβο-λοῦ-σε τό φῶς τῆς ἀγιότητος καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· καί αὐτός ὁ

τα-πεινός λευίτης, πού δέν διέθετε γνώσεις καί πτυχία, διέθετε τή γνώση τοῦ Θεοῦ καί εἶχε λάβει ἀπό τόν Θεό τό προ-ορατικό καί τό διορατικό χάρισμα, ὥστε νά γνω-ρί-ζει τά πάντα, νά γνωρίζει τό-πους καί καταστάσεις καί πρόσω-πα ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς, τά ὁποῖα ποτέ δέν εἶδε καί ποτέ δέν ἐπισκέ-φθηκε. Καί ὅμως μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ τά γνώριζε καί τά περιέ-γρα-φε μέ ἀκρίβεια, ὥστε νά μπορεῖ μέ αὐτό τόν τρόπο νά ἐλκύει τούς ἀν-θρώπους στόν Χριστό καί νά ἀνα-παύει τίς ψυχές τους μέ τήν σοφή πνευματική καθοδήγηση πού τούς προσέφερε.

Καί ἀποτελεῖ πράγματι μεγάλη εὐ-λογία τοῦ Θεοῦ, γιατί στίς ἡμέ-ρες μας, σέ μία ἐποχή κατά τήν ὁποία ὑπε-ρεπερίσσευσε ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀμφι-βολία, ἡ ἀπιστία, μᾶς χά-ρισε ἕναν τόσο με-γά-λο ἅγιο, ἕναν θεοφόρο καί πλήρη χάριτος ἅγιο, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωή καί τά θαυμαστά γεγονότα, τά ὁποῖα τόν ἔκαναν γνωστό καί τόν συνέδεσαν μέ χι-λιά-δες ἀνθρώπους σέ ὅλο τόν κό-σμο, ἐνισχύουν ὅλους μας στόν πνευματικό μας ἀγώνα.

Δύο ἀπό αὐτά τά θαυμαστά γε-γο-νότα πού μᾶς δίδουν μία ἀμυδρή μόνο εἰκόνα τοῦ μεγάλου χαρί-σμα--τος πού εἶχε ὁ μέγας αὐτός ὁσιος θά ἤθελα νά σᾶς ἀναφέρω.

Τό πρῶτο συνέβη σέ μία πλούσια κυρία, πνευματικό τέκνο τοῦ ὁ-σίου. Ἡ κυρία αὕτη εἶχε ἕνα παιδί τό ὁποῖο δέν εἶχε καμία σχέση μέ τήν Ἐκ-κλησία. Κάποια φορά γνω-ρίσε μία κοπέλα καί ἤθελε νά τήν ἀρραβωνιασθεῖ. Ἡ μητέρα του δια-φωνοῦσε μέ τήν ἐπιλογή του καί ἔτσι ἀποφάσισε νά ρωτήσῃ τόν ὁσιο Πορφύριο, ἐάν αὕτη ἡ κο-πέ-λα ἔκανε γιά τό παιδί της. Ὁ Γέ-ροντας ἐπιβεβαίωσε τίς ἀνησυ-χίες της καί τῆς εἶπε «πές του νά ἔρθει νά τοῦ μιλήσω».

Τό παιδί ὅμως δέν ἤθελε νά πάει στόν Γέροντα καί σχεδίαζε μάλι-στα νά κά-νει ἕνα ταξίδι στό Λον-δί-νο μαζί μέ τήν κοπέλα, καί νά τῆς ἀνα-κοινώσῃ τήν πρόθεσή του νά τήν ἀρραβωνιαστεῖ, ἀδιαφορώ-ν-τας γιά τήν ἐπιθυμία τῶν γονέων του.

Ἡ μητέρα του στενοχωρημένη ἐνημέρωσε τόν Γέροντα καί ἐκεῖ-νος τῆς εἶπε: «πές του, τουλάχισ-τον, τώ-ρα πού θά πάει στό Λον-δίνο νά μέ πάρει ἕνα τηλέφω-νο νά τοῦ δώ-σω τήν εὐχή μου πού θά ἀρ-ρα-βωνιαστεῖ. Νά τοῦ τό θέ-σεις σάν ὄρο. Καλά, παιδί μου, πές του, σοῦ δίνω τήν εὐχή μου νά τήν πά-ρεις, μόνο πᾶρε ἕνα τηλέφωνο τόν Γέ-ροντα, πρίν τῆς ἀνακοινώ-σεις ὅτι θά τήν ἀρραβωνιαστεῖς, κάν' το αὐτό, καί ἀπό ἐμᾶς δέν ὑπάρ-χει πρόβλημα, θά τήν πάρεις καί θά πά-ρεις καί τήν περιουσία καί τά πάντα».

Τό σκέφθηκε ὁ νέος καί ἀπο-φά-σι-σε νά πάρει ἕνα τηλέφωνο. Ὅταν, λοιπόν, πῆγαν μέ τήν κοπέλα στό ξενο-δο-χεῖο στό Λονδίνο, κατέβηκε νά τηλεφωνήσῃ ἀπό τό κέντρο, γιά νά μήν πεῖ στήν κοπέλα ὅτι θά τηλεφωνήσῃ ἕνα καλόγερο τυφλό.

Παίρνει τηλέφωνο καί τό σηκώ-νει ὁ Γέροντας. Τοῦ λέει «Γέροντα, εἶμαι ὁ

Δημήτρης, ὁ γιὸς τῆς κυ-ρί-ας τάδε καὶ θέλω νά πάρω τὴν εὐ-χή σας». Καὶ τοῦ λέει ὁ Γέροντας «μι-σό λεπτό, περίμενε στό τηλέ-φω--νο, μὴν κλείσεις».

Ἀμέσως ἀκού-εται ἓνα θόρυβος στό τηλέ-φωνο καὶ συνδέεται τό τη--λ-έφωνο τοῦ κέντρου μέ τό τη-λέ---φωνο τοῦ δωματίου του. Καὶ ἀκούει ὁ νέος τὴν κο-πέλα νά μιλά στό τηλέφωνο μέ τόν φίλο πού εἶχε στήν Ἀθήνα. Καὶ τοῦ λέει «ἦλ--θαμε στό Λονδίνο καὶ ἀπόψε θά μοῦ πεῖ ὅτι θά μέ ἀρραβωνια-στεῖ, θά τοῦ φάω τά λεφτά του ὅλα καὶ μετά θά ἔρθω κοντά σου, γιατί ἐσένα θέλω».

Μένει ἐμβρόντητος ὁ νέος ἀπό τὴ στιχομυθία τῆς κοπέλας μέ τόν φί-λο της. Καὶ ἀφοῦ τά ἄκουσε ὅλα, ξα-να-κούει ἐκεῖνο τόν θόρυβο πού ἄκουσε στήν ἀρχή καὶ συνδέθηκε μέ τόν Γέροντα. Καὶ τοῦ λέει ὁ Γέ-ροντας «Τί θέλεις, παιδί μου». Καὶ λέει ἐκεῖνος «τίποτε, Γέροντα, τὴν εὐχή σου». Ἐκλεισε τό τηλέφωνο καὶ διέλυ-σε αὐτὴ τὴ σχέση πού θά ἀπέβαινε σέ ἀποτυχία.

Τό δεύτερο περιστατικό τό ἀφη-γεῖ-ται ἓνας πολύ γνωστός δικηγό-ρος, ὁ ὁποῖος μετά ἀπό πολ-λές προσπάθειες ἔπεισε μία κυρία τῆς ὑψη-λῆς κοινωνίας μέ τὴν ὑπό-θε-ση τῆς ὁποίας ἀσχολεῖτο καὶ ἡ ὁποία ἐπίσης δέν εἶχε καμία σχέση μέ τὴν Ἐκκλησία, νά ἐπισκεφθοῦν μαζί τόν Γέροντα.

Μόλις μπῆκαν στό κελλί του καὶ ὁ δικηγόρος ἔκανε τὶς συστάσεις, ὁ Γέροντας στράφηκε πρὸς τὴν κυ-ρία καὶ τῆς εἶπε: «Φύγετε, φύγετε ἀμέσως! Νά πᾶς στό σπίτι σου». Ὁ δικηγόρος ξαφνιάσθηκε καὶ εἶπε: «Μά, Γέρο-ντα, ἦλθαμε νά πάρουμε τὴν εὐχή σας, νά μιλήσουμε μαζί σας ...». Ὁ Γέροντας ἐπέμενε «Φύ-γετε τώρα ἀμέσως γιὰ νά προλά-βετε. Ἡ κόρη σας στό σπίτι παίρνει φάρμακο γιὰ νά αὐτοκτονήσει. Φύ-γετε». Καὶ ὄντως ἔτσι γινόταν, ἀλλά μέ τὶς εὐχές τοῦ Γέροντα πρό-λαβαν καὶ ἔσωσαν τό κορίτσι.

Τά περιστατικά αὐτά μᾶς δίδουν ἀπλῶς μία μικρὴ ἰδέα τοῦ μεγάλου χαρίσματος πού εἶχε ὁ ὁσιος Πορ-φύ-ριος ἀλλά καὶ τὴν παρρησία πού ἔχει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό νά τόν τιμοῦμε καὶ νά ἐπικα-λούμεθα πάντοτε, καὶ εὐχο-μαι ἀπὸ καρδίας οἱ εὐχές καὶ οἱ πρεσβεῖες του νά μᾶς συνο-δεύ-ουν καὶ νά μᾶς προστα-τεύ-ουν ὅλους μας.